

DOMINIK DÁN

STUDNA

STUDNA

Dominik Dán

STUDNA

sloart

Text © Dominik Dán 2010
Translation © Jan Hanzlík 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

ISBN 978-80-276-0475-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Qui gladio ferit, gladio perit.

Kdo mečem smrt nosí, toho meč skosí.

(Nový zákon, Evangelium podle Matouše, 26, 52)

Věnuji Václavu Kinclovi.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Móricové, Monice
Mészárosové, MUDr. Denisi Valentovi, MUDr. Michalu
Ondrkalovi a MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc.

Zvláštní poděkování patří Ing. Vladimíru Kajabovi.

1

SRPEN 2002

Obchodní jednání skončilo. Tři muži rozvalení v pohodlných křeslech byli spokojeni. Konečně se dohodli a to znamená, že vydělají.

Peníze. To bylo to jediné, kvůli čemu se dnes sešli. Žádná zdvořilostní návštěva, žádné přátelské posezení, žádné pozvání na golf nebo hon. Úsměvy na jejich tvářích nevyvolala radost, že se zase vidí. Až tak dobře se neznali, vlastně se viděli teprve podruhé. Jejich úsměvy, to byla jen záře zlatých mincí, čistý mamon, žádné zbytečné city.

Bylo to profesionální setkání dvou obchodníků a jednoho právního zástupce, kterého si přivedl host.

City se k obchodníkům nehodí, k právním zástupcům už vůbec ne, ale navzdory tomu se teď všichni tři usmívali a hráli si na přátele.

Muž v černých kalhotách, černém roláku a černém saku vstal, přinesl láhev koňaku, bez ptaní postavil před každého napoleonku a nalil. Obsluhoval, i když byl nejstarší. Obsluhoval, neboť tu byl doma. Byla to jeho firma, která celé to svinstvo vymyslela.

Host se od něj lišil nejen oblečením, ale i chováním. Seděl nehnutě, strnule vzpřímený jako král na trůnu. Rád dával najevo, že je král, a od svých poddaných vyžadoval, aby se k němu podle toho chovali. Měl nemačkový oblek šitý na míru z látky tak černé, až se občas zaleskla modře. Kravata se zlatou sponou s ním skvěle ladila a on si mohl bez ostychu přehodit nohu přes nohu, neboť černé lakovky se leskly jako korunovační klenoty. Na první pohled působil jako mimořádně seriózní obchodní partner a jeho husté

černé vlasy protkané šedinami mu dodávaly mimořádně atraktivní vzhled. Bylo mu sotva čtyřicet, takže k těm šedinám mu asi dopomohl šikovný kadeřník, ale na celkovém dojmu mu to neubíralo. Pokud v tom měl prsty kadeřník, odvedl vynikající práci.

Host se namísto poděkování usmál, zkontroloval si precizně upravené nehty, a až když se muž v roláku znovu posadil a ukázal na stůl, vzal si sklenici a zdvihl ji do výšky očí.

„Pánové...“ muž v roláku si významně přeměřil návštěvu a z pozice hostitele se rozhodl přednést krátký přípitek. „Na naše úspěchy! Pevně věřím, že sme dneska položili základy naší dlouhodobé a úspěšné spolupráce.“

Napili se.

Právní zástupce hosta zaklonil hlavu a vypil všechno jedním douškem.

Domácí pán upil, pomalu polkl a labužnicky pokýval hlavou.

Muž s melírem sevřel napoleonku v dlaních a chvíli ji zahříval. Roztočil sklenici a pozoroval, jak se jantarová tekutina zachytává na stěnách a bezmocně stéká dolů. Velmi jemně a opatrně, jakoby s obavami, přivoněl a přivřel oči. Poskočilo mu obočí. Otevřel oči, napil se, chvíli podržel doušek v ústech a potom nesměle polkl. Zase mu poskočilo obočí.

„Rémy?“ zkusil hádat.

„Ménard,“ utrousil domácí pán jen tak, jako by Ménard byla ta nejsamozřejmější věc v každé domácnosti.

„No jasně,“ host ještě jednou přivoněl a přikývl.

„Kategorie Ancestrale. Čtyřicetiprocentní koncentrace, věk padesát let. Je to cítit na výrazné chuti po dřevě, říkájí tomu *rancio*.“

„Limousinský dub.“

„Sem rád, že poznávám znalce.“

„Jen konzumenta. Sem náročný, ale jen konzument... i když už sem leccos o koňacích čet’.“

„Oblast Grande Champagne. Rodinná tradice výrobců sahá do poloviny sedmáctého století,“ pokračoval domácí pán ve vychvalování.

„Úchvatný! Máte kontakt?“

„Bohužel ne. Je to dar. Taky bych chtěl patřit k vyvoleným, ale bohužel.“

„Škoda. Velká škoda. Skutečně unikátní! Lahodný!“ rozplýval se host.

Muž v černém roláku dolil, pohodlně se opřel a s povýšeneckým úsměvem triumfátora si vychutnával úspěch.

Před druhým napitím si i on podle hostova vzoru zahřál sklenici v dlaních a opatrně přivoněl.

„Doutník?“ zeptal se s nosem zastrčeným ve sklenici.

„Ne. Přestože se to může, kombinace těch dvou chutí mi nevyhovuje. Zůstanu jen u jedny.“

„V pořádku,“ pokračoval hostitel a s ohledem na chuť návštěvníka si nezapálil ani on. „Teď, když sme skončili s oficiální částí, chtěl bych se na něco zeptat, pane Capello. Něco osobního, pokud vám to samozřejmě nebude vadit.“

„Ne, jen do toho,“ odpověděl host a nenechal se rušit ve vychutnávání lahodného moku.

„Mário Capello z Milána... Jak je možný, že Ital mluví tak skvěle po našem?“

Host se usmál a přestal si hrát se sklenicí.

„V Miláně bydlím od revoluce, sotva dvanáct let, a ani to ne nastalo. Narodil sem se a vyrůstal sem v Našem Městě. Vystudoval sem tu ekonomii a začal pracovat v Omnii. Překvapení? To máte tak... Otec byl italský komunista. Když vyhrál válku a prohrál volby, sbalil se i se třema soudruhama, se kterýma partyzánštil v Bolzanských vrších, a vydali se budovat komunismus do Ruska. Mladý idealisti, po válce jich byla plná Evropa, a nejen východní. Když dva z jejich party zavřeli za špionáž, utek' i s tím posledním na západ. Shodou okolností bylo tehdy na západě Československo. Usadil se tady, oženil, zplodil mě i umřel. Společně s mámou leží v Slavičím údolí.“

„Neuvěřitelný. Zní to jako námět na dobrodružný román,“ kroutil hlavou hostitel.

„Nepovedený román. Ty dva v Rusku odvezli na Sibiř, už se nikdy nesetkali, a otec tu měl po šedesátým osmým peklo, protože jako každý slušný komunista byl pro socialismus s lidskou tváří, takže přišel o pořádnou práci a soupli ho do Nováckých dolů. Musel se tam přestěhovat i s mámou. Já sem zůstal u strejdy, mámina bratra. Těžký komanč

z úvé, ale normalizovaný a správně orientovaný, takže si žil. Jen díky němu sem moh' vystudovat vysokou a přežít bez opletaček se Státní bezpečností.“

„Dyť říkám, úplný námět na film.“

„Co film, horor, ale s dobrým koncem. Už začátkem devadesátého sem vycestoval za otcovou rodinou do Milána. V devadesátém čtvrtým a pátým mi dovolili restituovat a přiznali mi vilu i pozemky, takže sem se tak trochu vrátil i sem k vám... pardon, sem k nám. Od té doby pendluju mezi Milánem, Bolzanem a Slavínem.“

„Říkal ste, že sou pochovaný v Slavičím údolí,“ podivil se domácí pán.

„Pod Slavínem sem restituoval vilu a kousek země, majetek po mámě. Zrenovoval sem si jí a teď už je zcela obyvatelná, ale nebylo to lehký, nemyslete si, udělat ze školky slušný obyvatelný místo dá zabrat. Je to výhoda... myslím vlastní bydlení. Nemusím ztrácet čas po hotelech a hádat se s recepčníma, jestli ta včerejší blondýna v mém pokoji byla neteř a ta dnešní sestřenice, nebo byla ta včerejší sestřenice a tahle dnešní je neteř... Rozumíme si, ne?“

Domácí pán se s chutí zasmál. I ze slušnosti.

„Samozřejmě! Takže ste často na cestách.“

„Pořád. Byznys.“

„Jasně, byznys, znám to. Mě tenhle styl života stál manželství. Tahle druhá je přizpůsobivější, stačej jí prachy, na zbytek si nároky nedělá, a to mi vyhovuje. Mám rád svobodu, jestli mi rozumíte.“

„Samozřejmě, sme na tom podobně, jen s tím rozdílem, že já sem se pro jistotu neoženil ani jednou. Tušil sem, jak by to dopadlo. Možná později, až se natrvalo usadím, uvidím...“

Chvíli jen tak vychutnávali koňakovou atmosféru.

„Říkal ste, že tahle druhá je přizpůsobivější... takže byla i první?“ zeptal se jen ze zdvořilosti host.

„Byla, ale vadil jí... jak bych to,“ hostitel zaváhal, ale pak našel vhodný výraz, „můj žoviální vztah ke společnosti.“

„K ženské společnosti,“ doplnil dost netaktně host a oba se zasmáli.

„Asi tak, ale nevzpomínám na to období ve zlým. Dohodli sme se na celkem rozumným vyrovnání a konec konců mám z toho vztahu tu nejkrásnější vzpomínku, jakou

otec vůbec může mít. Alžbětku. Dcera, je jí osumnáct a je to můj poklad.“

„Já dceru nemám, ale dokážu vás pochopit. Taky považuju rodinu za to nejdůležitější, čeho člověk v životě může dosáhnout. Držím vám palce, abyste si jí udržel ve zdraví a pohodě na dlouhý časy.“

„S uspokojením konstatuji, že čím víc se poznáváme, tím nacházím víc a víc společného. Lov?“ zeptal se domácí pán.

„Samozřejmě, nejradši mám vysokou, ale vyžaduju aspoň sto osundesát centimetrů a blond hřívu.“

Domácí pán se znovu zasmál, tentokrát doopravdy.

„Jako byste mi mluvil z duše. Pár kusů si chovám pro zvláštní příležitosti, kdyby byl zájem, stačí říct.“

„To zní opravdu lákavě,“ zaváhal host, „ale musím odmítnout. Nerad, ale musím. Dneska večer se vracím do Milána, ale příště dám vědět, pár dní odpočinku s blond hřívou bych si opravdu dopřál. Vlastně... až tuhle společnou akci dotáhneme do úspěšného konce, zůstanu i dýl a pak, samozřejmě na revanš, vás pozvu já k sobě, pane Grófe.“

„Už se těším, v Miláně sem ještě nebyl.“

„Měl sem na mysli Bolzano.“

„Promiňte, nechápu, myslel sem si, že ste z Milána.“

„Jistě, ale v Bolzanských vrších mám takovou...“ host zaváhal, pohlížel se sklenicí a usmál se, „chatku, dalo by se říct skromný příbytek pro pocestné, a kus lesa... ehm, pušku si vozit nemusíte, mám jich dost pro celou rotu. Kousek odtamtud sou Bergamské Alpy anebo na druhý straně Dolomity, všude mám přátele, stačí si vybrat.“

„No to je fantastický! Už teď sem si jist, že naši akci dovedeme do úspěšného konce, pane Capello.“

„Ten Gróf,“ host se zase usmál do napoleonky a zaváhal, „chtěl sem se zeptat... to není vaše pravý méno, že ne?“ Mezi řečí opatrně přivoněl a nemohl se nabažit jemné vůně dubové kůry.

„Je to přezdívka. Díky ménu. Révay. Samozřejmě, s tím slavným rodem nemám nic společného, jenom méno, ale táhne se to se mnou už od střední školy. Divil byste se, ale spousta lidí mi jinak ani neřekne a vůbec netuší, že se ve skutečnosti menuju úplně jinak. S tím si ale nemusíte lámat hlavu, pokud vám vyhovuje Gróf, sem Gróf.“

„V pořádku, dohodnuto, já jen abych neurazil...“

„Ne, určitě ne. Jak říkám, už sem si zvyk’.“

„Dobře,“ host dopil a odložil sklenici. Hostitel se nahnul za láhvi, ale host ho gestem zastavil. „Děkuju, pro dnešek by to stačilo, opravdu spěchám a večer musím být v Miláně. Bylo mi potěšením. Doktor Seranno,“ právník se při vyslovení svého jména podíval na chleboďárce a zazubil se, neboť z jejich rozhovoru krom svého jména nerozuměl ani slovo, „připraví všechny smlouvy, já zařídím překlad a v... apropó, jak dlouho vám to ještě bude trvat?“

„Dneska je prvního srpna. Počítám, že ještě dva tři týdny... V půlce srpna sme hotoví, přinejhorším koncem.“

„Tak to za dva za tři týdny uzavřeme i smluvně a potom zrealizujeme ten lov na vysokou, jak sme se dohodli.“

„Výborně!“ Hostitel se plácl po stehně. „Eště poslední otázka... ehm, pan Mancini už s námi jednat nebude?“

Dřív, než Capello odpověděl, zkoumavě se zahleděl hostiteli do očí. Hledal v nich záblesk ironie, ale nenašel nic, ten hlupák myslel svoji otázku skutečně vážně.

„Jak sem říkal hned na začátku, pan Mancini mi celou věc postoupil a všech aktivit se vzdal v můj prospěch, takže celou akci budu financovat já a odteď s vámi budu jednat jen já a můj právní zástupce doktor Serrano.“

Právník se znovu podíval na chleboďárce a znovu se přihloupě zazubil, neboť nerozuměl ani slovo.

„Vyjádřil sem se snad jasně, ne?“

„Jistě, já jen abych se moh’ zařídít. Pan Mancini nám totiž už poskytnul jisté... ehm, záruky.“

„Těch pár korun nebude žádat zpátky, pokud de o to. Berte to jako zálohu přímo ode mě. S ním už je to vyřízený a víc se o něj nemusíte starat.“

„Teď už je všechno jasný.“

Muži vstali, podali si ruce a Gróf doprovodil krále až k autu, jakkoli takovou poctu neprokázal zákazníkovi už roky, pokud vůbec někdy.

Ridič vystoupil z obrovského černého mercedesu a podržel králi dveře. Ke Grófovou velkému zklamání neměl livrej ani cylindr, jen obyčejný vypasovaný oblek a vojensky krátké vlasy. Druhý muž sedící na sedadle spolujezdce vystoupil taky a sledoval projíždějící auta. Grófovi se na chví-

li zdálo, že mu z ucha trčí stočený drát a ztrácí se kdesi za límcem. Když řidič zavíral dveře, rozhlédl se po okolních domech, zkontroloval okna a dveře, dlouhý pohled věnoval mamince s kočárkem na druhé straně ulice, krátce pohlédl na Grófa, kývl mu hlavou na pozdrav a nasedl.

Capello vydal pár úsečných pokynů, auto se rozjelo a Gróf zamával svému budoucímu nejlepšímu příteli na rozloučenou. Chvilí zápasil s nutkáním přiložit si na ústa dlaň a poslat mu vzdušný polibek, ale až tak dobří přátelé ještě nebyli.

2

„Vstaň, vstávej, slyšíš... Miro, vzbud se!“

Žena v přiléhavém vínovém kostýmku a v přiléhavém věku došla k ní a stáhla jí peřinu z hlavy. Mira se ani nehнула, tak ji chytila za rameno a zalomcovala s ní.

„Kriste... pane...“ Balíček schouleného lidského masa se pod peřinou začal bránit a svíjet.

„Drž hubu a vstávej! Je jedna odpoledne!“

„Proboha! Tušíte, kdy odešel poslední?“ Mira se začala hrabat z peřiny a nazlobeně kopla nohou. „Ráno v půl šestý! A to byl pátej nebo šestej!“

„Pátej, nepřeháněj, a máš to královsky zaplacený, tak si nemáš co stěžovat! Za ty prachy by tu Ukrajinky nebo Rusky ještě i drhly podlahu a dělaly vám snídaní. Nebo už se ti práce u nás nelíbí a chceš to znova zkusit na ulici?“

„Ne... dobře... už du.“

„Tak mě nevytáčej, k čemu je to dobrý, furt dokola to samý, když dobře víme, že to stejně dopadne jako včera.“

Mira se vyplazila z postele, odpotácela se do rohu k zrcadlu, prohrábla si vlasy a z plných plic zívla. Vrátila se a sedla si zpátky na postel.

„A jako předevěčirem a jako pokaždý předtim,“ pokračovala paní Klára.

„Paní Kláro, co ste tak nasraná hned po ránu?“ zeptala se Mira a dala si dost záležet, aby to znělo provokativně.

„Je jedna odpoledne...“

„Dyť říkám.“

„... a pokud sis nevšimla, ani já v noci nespím a dneska makám už od desíti.“

„Já vim... sorry...“

Paní Klára vyčítavě zakroutila hlavou.

„Vy si to, holky, asi neuvědomujete, ale dělat vám mamá je někdy o hubu. Nemysli si, Miro, když sem měla tvoje roky a kila, taky sem si odjezdila svoje, tohle tady nemám zadarmo, Tony dobře ví, proč a za co mě tu drží. Vim o tomhle řemesle všechno, protože sem všechno zažila na vlastní kůži, a měla sem to mnohem těžší než vy. Když sem sem přišla, neuměla sem ani ceknout italsky a anglicky sem blekotala něco mezi yes a twenty five dollars, mister. Všechno sem se musela naučit a nebylo to dycky jednoduchý! Vy máte střechu nad hlavou, teplou postel a s řečma si starosti dělat nemusíte, sem tu já a všechno za vás vyřídím a zařídím. Aspoň za to byste...“

„Ááale, paní Kláro, zase přednáška?“

„Zase! Mohly byste mít kouska uznání!“

„Dyť my to víme, tak proč pořád dokola? Všechny, co sme tu ze Slovenska,“ Mira se zamyslela, „a Češky taky, všechny si vás vážíme, dyť to dobře víte. Sme jedna krev, jak říkáte, tak jakýpak copak. A nezlobte se, to já jen tak... aby hned po ránu řeč nestála. A i to, že ste mi pomohla z ulice sem... máte to u mě, dyť víte. Je ještě snídaně?“

Paní Klára se vrátila ke dveřím a zabouchla je.

„Pamatuj si, Miro: Paradiso je nejlepší pánskej podnik v Miláně, a to mi věř, že vim, co je Miláno, a vim, co je nejlepší. Omlacuju vám to o ty vaše načepýřeny hlavy každěj den: nikde jinde byste tolik nevydělaly. Já na tom mám taky svůj podíl, nemysli si. Na každým centu, co vyděláte.“

„Nemyslim... teda, myslim a vim.“

„Nebud' drzá! Jen si vzpomeň, když si dělala učitelku tam u nás... Víš, jakěj je rozdíl mezi učitelkou a tebou?“

„Učitelka si nevrzne, jak je tejden dlouhej...“

„To taky, ale učitelka hlavně vydělá deset litrů měsíčně, ty to máš ani ne za tejden!“

„Já vim.“

Paní Klára si přisedla k Míře na kraj postele.

„Když už sme u toho,“ Klára vrhla kradmý pohled ke dveřím, jako by se chtěla ujistit, že jsou skutečně zavřené a nikdo neposlouchá, „ty máš vysokou školu...“

„Čtyři semestry, pak už se mi nechtělo bídu třít, jak by řek' Ežo Vlkolinský.“

„... to je v naší branži, jako bys měla čtyři doktoráty, takže máš vysokou školu a dost fištrónu na to, abys ses dokázala zorientovat. Eža nech na pokoji, soustřeď se na to, co ti říkám. Seš tu skoro rok, už nejsi začátečnice a čekala bych od tebe víc pomoci a pochopení. Zvlášť, když sme obě z jednoho města a osud nás spojil i tady v tý dálavě. Sama vidíš, jak to s těma mladejma vypadá, sou to eště děcka, o světě věděj prd, takže je na vás starších, abyste mi pomohly... abyste jim pomohly. Chápeš? To s Natašou včera, co to zas mělo znamenat?“

Mira se odtáhla a napravovala si krk.

„Je to kráva, nahnali jí sem z těch zasranejch ukrajinských stepí, odnaučili jí bučet, ale to je asi tak všechno, co dokáže. V hlavě má vymetýno a vy ode mě chcete, abych s ní dělala ve dvojce. Ty Angláni včera měli plný prkenice peněz a ona, místo aby se snažila, mi akorát překážela. Mohly sme vydělat dvojnásobek, ale ona ne, že tři najednou ne, furt vymejšlela, že jí něco bolí...“

Klára ji chytila za ruku a stiskla. Počkala, až se jí Mira překvapeně zadívá do očí.

„A to je přesně to, o čem mluvím, Miro! Nejste tu konkurentky, každá z vás si přijde na svoje, ste tu parťačky, a když si jí vychováš, taky přijdeš k pěknějším penězům a mnohem snáz, než kdybys to měla celý oddřít. Přemejšlej trochu.“

„Ále...“ mávla Mira rukou a poškrábala se v rozkroku.

„Ne ále, ale ano. Tý holce je čtrnáct, kde se to měla naučit? Má postavu bohyně, vycvič si jí a za měsíc, až budete ve dvojce, tak si budeš lebedit. Uvažuj, nikdo z nás není z nezničitelný oceli, ani ty. Já vám nemůžu konkurovat už dávno, ale sleduj, chytila sem se rozumu, zafoukal příhodnej vítr do plachet a koukni, kde sem dneska! I ty máš před sebou slibnou kariéru, tak si to nepokaz. Máš na to, jak mezi nohama, tak pod vlasama. Neriskuj. Kdyby se Tony dozvěděl, žes mu zfackovala tak mladý a křehký zboží, mohla bys toho litovat a ani já bych ti už nepomohla, kapišto?“

„Sí.“

„To sem ráda. Takže se nechovej jak kráva a nenuť mě, abychom tyhle věci omílaly furt dokola. Už si mi to slíbila a...“

„Řekla sem sorry.“

„... a mlátíš je jednu za druhou. Přestaň je mlátit, protože Tony se to fakt dozví.“

Paní Klára vstala, také došla k zrcadlu v rohu, natočila se z profilu, trochu stáhla břicho, ale znovu ho povolila, uhladila si sukni na bocích a upravila lem na saku.

„Tak do sprchy, pak na snídani a připrav se na šichtu, dneska začínáš v kabině ty... za trest.“

3

Gróf počkal, až mercedes zmizí z dohledu, a až pak mu poklesly koutky úst. Úsměv nadšeného hostitele se změnil v úšklebek tvrdého podnikatele. Stál a sledoval prázdnou ulici. Přemýšlel. Pak si uvědomil, že mu horké srpnové slunce praží na nekrytou hlavu, svraštil obočí, dlaní si zastínil oči a vrátil se do kanceláře. Sedl si na místo, kde popíjel koňak.

Seděl a civěl na stěnu pracovny.

Zničehonic popadl prázdnou sklenici a vši silou jí mrštil o stěnu. Vázu na imitaci krbu trefit nechtěl, ale i tak spadla a s třeskotem se rozbila. Ani to s ním nehnulo, jen seděl a pro změnu civěl na prázdné místo po váze.

„Kurva, tohle nedopadne dobře,“ zamumlal a napil se přímo z láhve.

Dveře se nesměle pootevřely a dovnitř nakoukla sekretářka.

„Pane Grófe, někdo vystřelil? Slyšela sem...“

„Prosim vás, vypadněte! Vlastně ne... Když už ste tady... Je tu někde Eda? Sežeňte mi Edu, ale rychle!“

Sekretářka bleskově vycouvala a nehlučně za sebou zavřela. Došla ke stolu a sedla si. Počkala, až muži v křesle klesnou noviny a přes jejich horní okraj se jim střetly pohledy.

„Zuří?“

„Hm,“ přikývla sekretářka a vzdychla. „A shání tě. Rychle.“

Muž zvedl noviny, posunul si přeloženou nohu, aby zahlal mravenčení, a klidně četl dál. Sekretářka jen bezmocně pokrčila rameny a pokračovala v přepisování smlouvy, které stejně nerozuměla.

Muž dočetl, odložil noviny na stůl, vstal a protáhl se. Byl vysoký a štíhlý. Lehkým houpavým krokem sportovce přešel k velkému zrcadlu a zkontroloval si zevnějšek. Zastrčil si košili, která mu při protahování vylezla z kalhot, uhladil si černé nagelované vlasy, pak se nahnul blíž a seškrábl si smítko zpod oka. Obrátil se k sekretářce a mlčky stanul v pozoru.

Sekretářka si ho prohlédla, taktéž mlčky přikývla a až potom vkročil do jámy lvové. Na tváři mu zahrál nepatrný úsměv. Rád se líbil, staral se o sebe a vědomí, že se za ním ženy ohlížejí, ho naplňovalo uspokojením.

Vešel bez zaklepání. Gróf ukázal rukou na křeslo, kde před chvílí seděl italský podnikatel, a Eda si ležérně přisedl. Sledoval Grófa zkoumavým pohledem, a kdyby se mu objevila pěna v koutcích úst anebo podezřelý tik, byl odhodlaný zasáhnout a složit ho. Oba věděli, že by to dokázal snadno, byl nejméně o dvacet let mladší než šéf.

„Jak dlouho už pro mě pracuješ, Edo?“ začal podnikatel.

Eda si ještě jednou uhladil nagelované vlasy a přehodil si nohu přes nohu. Gróf mu záviděl, kdyby on udělal tak prudký pohyb, neobešlo by se to bez známého zapraskání zvápenatělých kloubů. Eda přemýšlel a Gróf ho pozoroval. Podle vzoru svého zaměstnavatele byl i on celý v černém. Černá se vcelku samovolně stala firemní barvou, jakkoli pohřební služby jako předmět činnosti v obchodním rejstříku nefigurovaly. Ale žádný oficiální výpis z obchodního rejstříku fušování do jiného řemesla nezakazoval a Eda fušovat uměl, to bylo třeba přiznat, a byl v tom skvělý. Gróf mu velel a ovládal ho, ale zároveň se ho i bál. Už dva společníci se pokusili vrazit mu nůž do zad a dopadli hodně špatně, ale zvládl to. Pokud se pro to jednou rozhodne Eda, bude to horší. Byl to profík, nebezpečný profík, navíc mu to páli, a to je v jejich branži vždycky nebezpečná kombinace.

„Od té kauzy s pozemkama na Záhorí, kolik je to... sedm let? Má to nějakou souvislost?“

„Aha, tak sedm. Ani ne, jen se ptám. A kolikrát tě za tu dobu doběhli?“ Gróf mlaskl a Eda ztuhl, ale navenek nedal nic znát. Jestli šéf začíná takhle, asi se něco podělo a je dost možné, že to podělal přímo on, ale zatím netušil co.

„Edo... dáš si něco?“